

LÊ LỰU

ĐẠI TÁ

Không
biết đưa

TIỂU THUYẾT

HÀNH NIÊN

LÊ LỰU

ĐẠI TÁ
KHÔNG
BIẾT ĐÙA

TIỂU THUYẾT

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN
HÀ NỘI - 1989

Anh tự nghĩ rằng mình không có tội. Nhưng tiếng kêu của người lính trẻ, còn rất trẻ thì không duong (thả) anh. Ít ra, anh cũng cảm thấy thế trên đoạn đường khoảng trăm rưỡi hay hai trăm ki-lô-mét gì đấy từ chỗ bị phục kích cho đến khi ngồi vật xuống dưới gốc cây hoa giấy trong viện quân y. Suốt quãng đường không rõ dài ngắn, không để ý đến những cú xe « khục » xuống « ổ trâu » đầu nhao ra khỏi khoang kính ca-bi-nơ đã vỡ, anh chỉ nghe tiếng kêu cứu o. o ở trong đầu mình, tiếng quát lạnh ở gáy và một bãi nước miếng nhỏ vào mặt, bất giác anh đưa bàn tay chùi vào má, bàn tay anh ướt nháy nhóp. Cho đến khi cả đầu tóc, cả mặt, và khắp người thấm dẫm nước, bụi đường ủa vào như một lớp vỏ cứng dờ hai mi mắt và sần sần ở miệng anh vẫn còn cảm giác những dòng nước cứ túa ra kia là bãi nước miếng người lính trẻ đã nhỏ vào mặt mình.

Chiếc U-oát từ sở chỉ huy mặt trận lao đến đỡ xích trước mặt anh, trước cửa phòng cấp cứu. Anh tỉnh lại. Đại tá, người cha của chiến sĩ trẻ lăm lăm đứng trước mặt anh. Hơn nửa tháng trước, tiền anh ở sâu bay hai bàn tay ông xiết vào nhau giơ lên trước mặt mình quát vui vẻ trong tiếng động cơ và sức gió âm âm của chiếc trực thăng đang tự nâng mình rời khỏi mặt đất. Tôi chờ những nhận xét mới mẻ của anh về cuộc chiến đấu này. Nhất định gặp lại. Cả hai khuôn mặt lúc ấy đều cười lưu luyến. Bây giờ thì hai lần môi ông run

run, mặt xám lại, hơi cúi, hai tay chắp sau lưng. Từ lúc đến trước mặt anh, ông vẫn đứng nguyên một chỗ rồi trầm ngâm buông một câu khiến người nghe tưởng nó thoát ra từ một người nào khác: Ở đời, cái gì xảy ra, nó ắt phải xảy ra, không có gì, không có gì hệ trọng cả. Nhưng mà, khác hẳn với thói quen nhiều việc của con cũng biến thành triết lý lớn lao, lần này giọng ông hơi lạc rồi chìm dần xuống, quay ngoắt đi. Rồi đột ngột ông quay lại hỏi dồn dập không cho anh kịp trả lời.

Anh bình tĩnh đề tôi kể lại. Vâng! Nó ngồi ở chòm cây thốt nốt, tựa lưng vào một gốc cây, tay nó cồng vào tay người lính khác trẻ như nó hoặc trẻ hơn, không thể đoán được tuổi người chết. Cậu ấy nằm ngửa, hai tay ríu vào tay con anh, giơ lên cho vừa tầm tay con anh ngả ngời như kiểu người ngồi nghỉ đề thờ. Vì thằng sống cồng tay với thằng chết, tôi không làm sao mở nổi cái khóa cồng số tám, dù cháu cứ ríu rít van lạy tôi. Tôi vác người chết lên vai đề cho cháu chạy theo, nhưng chỉ được vài chục mét cả ba cùng ngã vật ra. Nếu không có tiếng còi ô tô và tiếng quát « ông nhà báo ở lại, tôi chạy đây » thì có lẽ tôi không thể nào nâng nổi người chết đề lên mình đề bỏ đây. Vâng! Lúc tôi vùng dậy và lao như một mũi tên tới mặt đường thì chiếc ô tô tải đã bắt đầu vào số đề vượt ra khỏi ô phục kích.

Không cần biết chuyện ấy, đại tá gầm lên: Có ai cấu đó không?

Tại sao lại có thể hỏi gián một cách vô lý như vậy. Từ lúc bám vào thành nhảy lên thùng xe rồi đột ngột xe dừng, người lái xe bảo tôi xuống ngồi ở ca bin, có lẽ đề anh ta đỡ sợ rồi cho xe lao đi thực mạng, làm sao tôi có thể biết điều anh cần biết.